

byggnader, om den inte slungats ut så högt uppe i luften.

Det var lycka för småfolket, att Anteus var deras vän. Ty han hade större styrka i sitt lillfinger än den, som fanns hos tio miljoner pygméer. Om han varit lika illasinnad mot dem som mot alla andra, kunde han ha sopat bort deras största stad med en spark utan att ens märka, att han gjort det. Han kunde ha satt sin ofantliga fot på en stor samling småfolk, och när han tog bort den igen, skulle man sett en ömklig syn! Med ett av sina orkanlika andetag hade han kunnat låta tusentals pygméer på en gång virvla om i luften.

Men eftersom jätten, liksom pygméerna, var en son av moder Jorden, skänkte han dem sin broderliga kärlek. De å sin sida höllo av Anteus så mycket som deras små hjärtan förmådde.

Han var alltid villig att göra dem alla de tjänster, som stodo i hans makt. När de till exempel ville ha vind åt sina väderkvarnar, brukade jätten med en liten pust sätta fart i vingarna.